

mgyoe.com

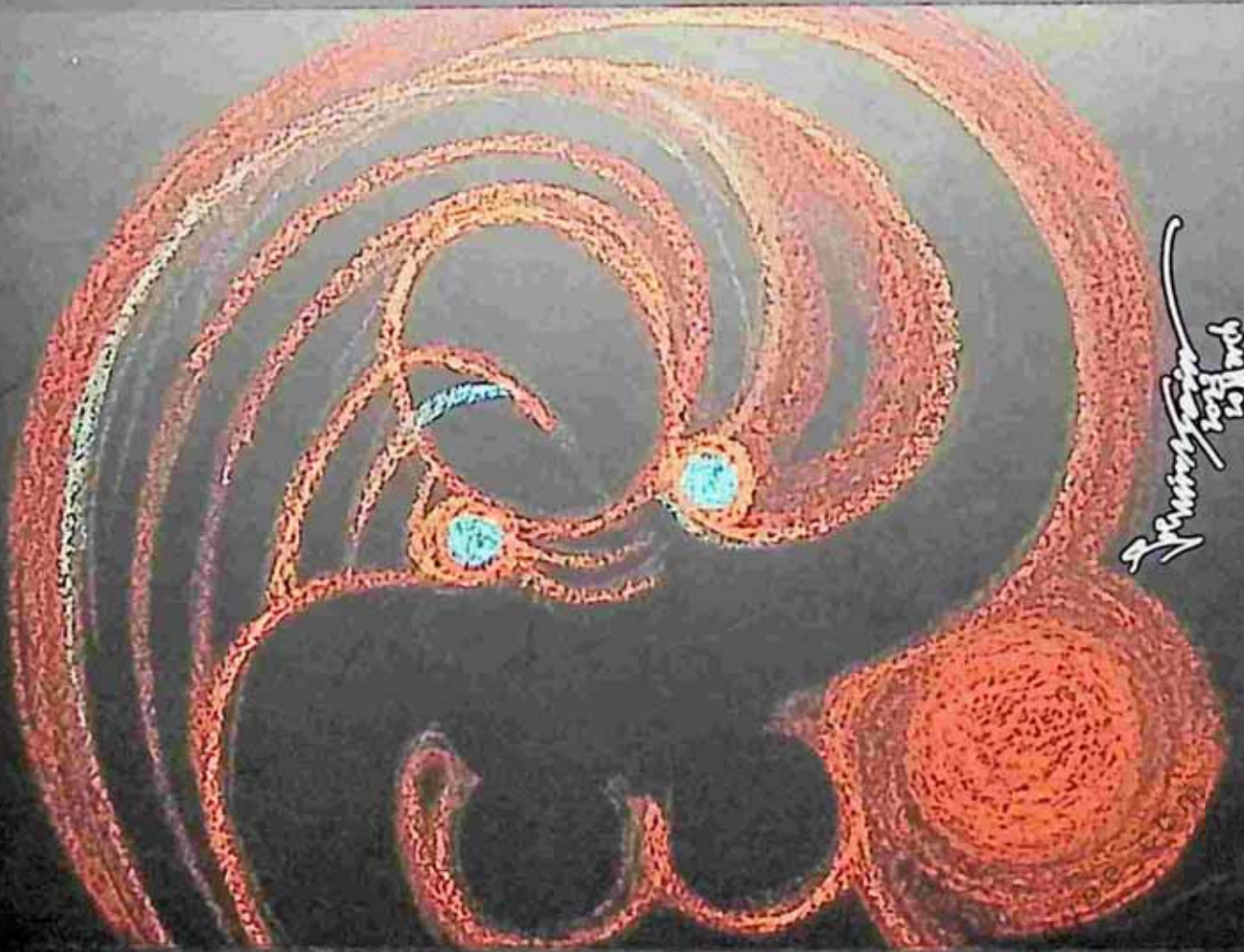
SAMPLE BOOK

ရာဘင်ဒြာနတ်တရိုး

ဂီတညွလီ

GITANJALI
RABINDRANATH TAGORE

မြင့်စိုးလှိုင်

Handwritten signature

တတိယအကြိမ်

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

GITANJALI
RABINDRANATH TAGORE

ရာဘင်ဒြာနတ်တဂိုး

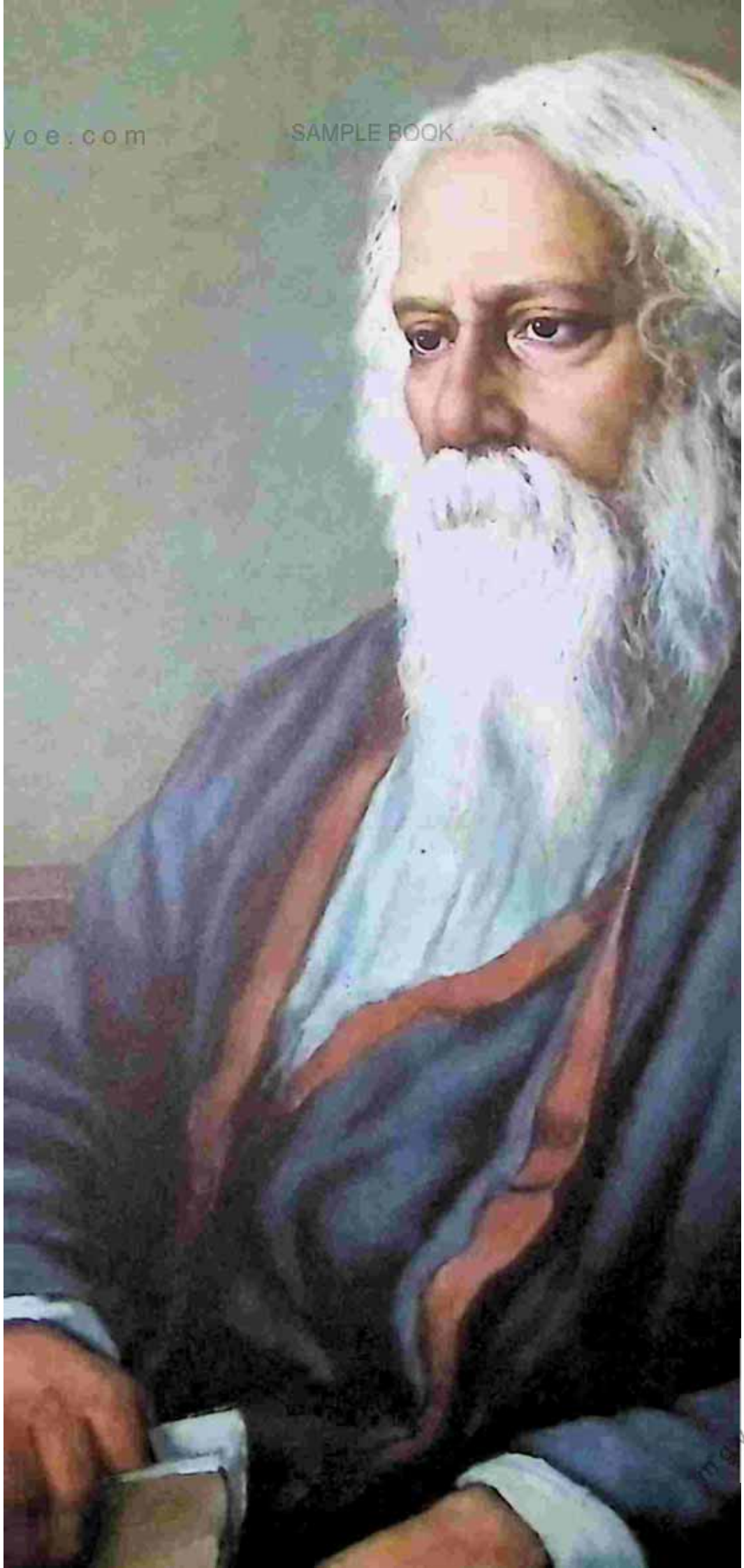
ဂီတညာလီ

GITANJALI

RABINDRANATH TAGORE

မြင့်စိုးလှိုင်

၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ တတိယကြိမ်

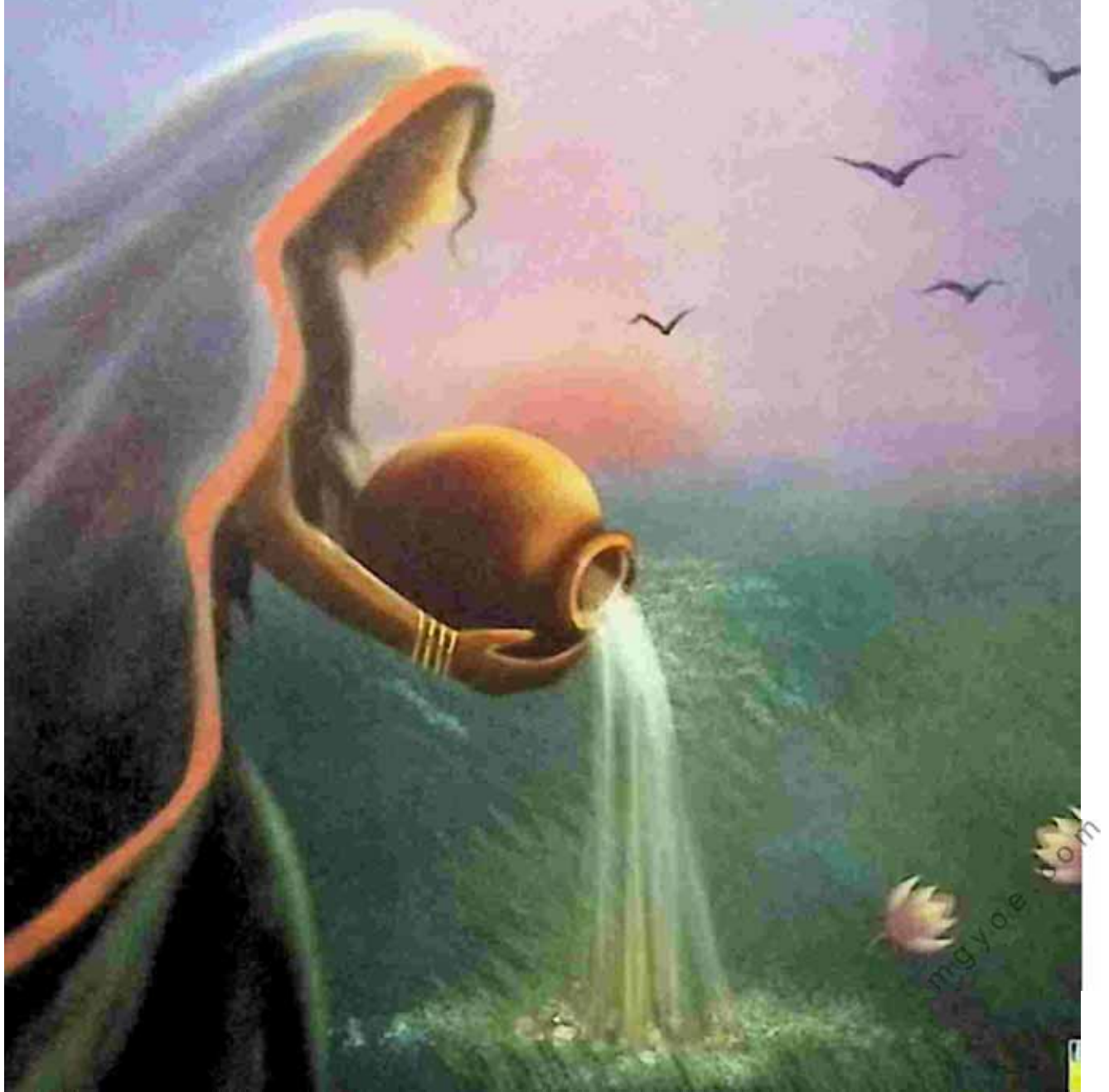

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

Gitanjali

Rabindranath Tagore

mgyoe.com

မြန်မာပြန်သူ၏ နိဒါန်း

‘ဂီတဉ္စလီ’ သည် စာဆို တဂိုး၏ အကျော်ကြားဆုံး လက်ရာဖြစ်ပါသည်။ ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မိတ်ဆက်စကားရေးသူ ယိစ်က ဤသို့ ဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော်သည် ဤဘာသာပြန်စာမူကို ကျွန်တော် သွားလေရာ သို့ ရက်ပေါင်းများစွာ သယ်ဆောင်သွားလာခဲ့သည်။ ရထားပေါ် ရထားပေါ်မို့၊ ဘတ်စ်ကားပေါ် ဘတ်စ်ကားပေါ်မို့၊ စားသောက်ဆိုင် ထဲရောက်လျှင် စားသောက်ဆိုင်ထဲမို့ နေရာမရွေး ဤစာမူကို ဖတ်နေ မိသည်။ ဖတ်ရင်းက စာ၏ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် စိတ်တက်ကြွ လှုပ်ရှား လာမိရာ သူတစ်ပါး တွေ့သွားမည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စာမူကို ပိတ်ပိတ် ထားလိုက်ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်အရ ဤအဖွဲ့အနွဲ့များသည် မူရင်းဘာသာစကားအတိုင်းတွင် သံနေသံထားအရ ညက်ညော ချောပြေခြင်း၊ အသွေးအရောင်အားဖြင့် ဘာသာပြန်ဆို၍ မရနိုင် လောက်အောင် နုနယ်သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ပဒအထားအသို့ တီထွင်ဆန်း သစ်မှုရှိခြင်းတို့ဖြင့် အလျှံပယ် ကြွယ်ဝသည်ဆို၏”

ဘင်္ဂါလီမူရင်းတွင်ရှိသည့် ဂီတဉ္စလီ၏ ဖော်ပြပါ ကဗျာဂုဏ်ရည် များသည် အင်္ဂလိပ်မူအဆင့်သို့ ပါမလာနိုင်တော့ပါ။ ကဗျာဌေးသမ်းသော

mgyoe.com

စကားပြေအဖြစ်နှင့်သာ ဖော်ပြနိုင်ပါတော့သည်။ ယင်းသည် သဘာဝပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု မြန်မာပြန်မူတွင်လည်း အင်္ဂလိပ်စကားပြေ ကပေးသည့် အနက်အတိုင်း မြန်မာစကားပြေအသွင်ဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ငုံ့မိအောင် အားထုတ်ရုံသာ တတ်နိုင်ပါသည်။ စာကြောင်းဖြန့်စီပုံမှာ ကဗျာမူ သဘောပါအောင် ခွဲဝေဖြန့်စီထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ယိစ် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ‘ကဗျာ၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရသော စိတ်တက် ကြွလှုပ်ရှားမှု’ မှာမူ မည်သည့်ဘာသာစကားအသွင်သို့ ပြောင်းပြောင်း မပျောက်ပျက်တန်ရာ။ ယခု မြန်မာပြန်မူကိုဖတ်၍ စိတ်တက်ကြွလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်သည်ဆိုအံ့။ တဂိုး၏ စာဆိုဉာဏ်ခံ ကြီးမားပုံကို အံ့ဩနှစ်သက်ဖို့သာ ရှိပါသည်။ ဆွဲဆောင်မှု လျော့ပါးမှေးမှိန်သည်ဆိုပါမူ မြန်မာပြန်သူ၏ အားနည်းချက်ကြောင့်သာဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။

ဂီတဇ္ဇလီသည် ဂီတဖြင့် ပူဇော်ခြင်းဖြစ်၏။ ဂီတဇ္ဇလီတွင် ပါသည့် ကဗျာ (ဂီတ)များအနက် အများစုမှာ ကရိသျှဏဘုရားသခင်အား ပူဇော် ခြင်းနှင့် စပ်ဆိုင်၏။

ယိစ်က ဂီတဇ္ဇလီ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အောက်ပါအတိုင်း အနက်ဖွင့် ပြပါသည်။

“ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုန်မှုန့်များ လိမ်းကျံကပ်ငြိသည့်အခါ အပေ အတေခံအောင်ဟု နီညိုရောင် အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသော ခရီးသွားယောက်ျား၊ ချစ်သူ၏လည်တွင် ဆွဲဆင်ထားသော နှင်းဆီ ပန်းကုံးမှ လွင့်ကျရစ်သော ပွင့်ကြွေ တစ်စတနကို အိပ်ရာပေါ်တွင် ရှာဖွေနေသူ မိန်းမပျို၊ အိမ်လွတ်ထဲတွင် အရှင်သခင် ပြန်အလာကို စောင့်ဆိုင်းမျှော်လင့်နေသူ အလုပ်အကျွေး သတို့သမီးငယ်၊ ယင်းတို့ သည် ဘုရားသခင်ထံ ရည်စူးသော နှလုံးသား၏ နိမိတ်ပုံများ ဖြစ် ကြသည်။

ပန်းများ၊ မြစ်များ၊ ခရုသင်းမှုတ်သံများ၊ အိန္ဒိယ ဂျူလိုင်၏ သည်းထန်သောမိုး၊ ချစ်ချစ်တောက်အပူရှိန်၊ ယင်းတို့သည် သမ္မ ယောဂ ဝိပွယောဂ တရားတို့ဖြင့် ပူးတုံ့ခွာလှည့်ဖြစ်နေသော ရင်ခုန် လှုပ်ရှားမှု၏ နိမိတ်ပုံများ ဖြစ်ကြသည်။ မြစ်ပြင်ရှိ လှေငယ်ပေါ်တွင်

ထိုင်လျက် ပလွေကျနေသူကား ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် သူစိမ်းတစ်ရံဆံသက်သက် ဖြစ်သော ပြည်သူ တစ်ရပ်လုံး၊ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်လုံးသည် ဤစိတ်ကူးစိတ်သန်းများ တွင် ပါဝင်ပေါ်လွင်လာခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ တစ်ရံဆံနိုင်လှသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့သည် မလှုပ်မယှက်နိုင် ဖြစ်နေရသည်။ အကြောင်းကို နှစ်ကိုယ့်ပုံ ကိုယ်ပြန်မြင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကိုယ့်အသံ ကိုယ်ပြန်ကြားရသည့်သဘောမျိုးမှာ စာပေတွင် ဤအဖွဲ့ ကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံးဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်”

စာဆို တဂိုးသည် လောကသုံးပါး၌ အာရုံဝင်စားသူဖြစ်သည်။ အထူး သဖြင့် ဩကာသလောက၌တပ်မက်အား ပိုမိုကြီးမားဟန်ရှိသည်။ နေထွက် ခြင်း၊ နေဝင်ခြင်း၊ မိုးခြိမ်းခြင်း၊ လျှပ်စစ်ဝင်းပြက်ခြင်း၊ ပန်းပွင့်ခြင်း၊ မိုးရွာ ခြင်း၊ မြေသင်းရနံ့၊ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်၊ လယ်ယာစားကျက်မြက်ခင်း၊ ယင်းတို့အားလုံးသည် သူ့ကဗျာထဲတွင် သက်ဝင်ရှင်သန်နေကြသည်။ တစ်ဖန် ယင်းတို့အားလုံးသည် ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်နှင့် နှီးနှွယ် ဆက်စပ်ကာ ဘုရားသခင်နှင့် ရောယှက်ပေါင်းစည်းသွားကြသည်။

သဘာဝအလှအပေါ် တပ်မက်အားကြီးသည့်အလျောက် သူ့ကဗျာ အဖွဲ့များတွင် သဘာဝအလှကို နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားဖော်ကျူးလေ့ရှိသည်။ စွဲလမ်းစရာကောင်းသော အဖွဲ့တစ်ခုကို တင်ပြလိုပါသည်။ နံနက်ခင်းနှင့် ညနေခင်းကို ဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကမ္ဘာမြေကို သရဖူဆောင်းပေးရန်အလို့ငှာ
အလှတရား ပန်းဦးရစ်ထည့်ထားသော
ရွှေဆွဲခြင်းကို လက်ယာလက်ဖြင့်ကိုင်လျက်
နံနက်ခင်းသည်
တိတ်ဆိတ်စွာလာချေပြီ။

ကျွဲနွားအုပ်တို့ စွန့်ပစ်လေပြီးသော
အထီးကျန် စားကျက်မြက်ခင်းများအထက်ရှိ

ခြေရာမထင်သော လမ်းများကို ဖြတ်သန်း၍
 ငြိမ်သက်ခြင်း အနောက်သမုဒ္ဒရာမှ
 ငြိမ်းချမ်းရေး ရေစင်အေးကို
 ရွှေကရားတွင် သယ်ဆောင်ကာ
 ညနေခင်းသည် လာချေပြီ”

(ဂီတခွလီ၊ ၆၇)

စာဆိုသည် သဘာဝတရားကို ရှုမြင်ရာ၌ မိမိ၏ခံစားမှုစိတ်အလျဉ်
 နှင့် ပူးကပ်ကာ သမာဓိဂုဏ်မြောက်အောင် ဖွဲ့သည်။ ဖွဲ့ရုံမျှနှင့် သူ၏
 ရည်ရွယ်ချက် ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိသေး။ ယင်းသဘာဝတရား၏ လုပ်ငန်း
 ဆောင်တာများနှင့်တကွ မိမိ၏ ခံစားမှု၊ ကဗျာအထုံးအဖွဲ့များကိုပါ
 ဘုရားသခင်ထံ ဆက်ကပ်ပူဇော်ရာဖြစ်ကြောင်း ပန်းတိုင်ရသရောက်အောင်
 ပို့ဆောင်လေ့ရှိသည်။ ကြည့်ပါ။

“မြစ်သည်
 နိစ္စပတ်အလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ရန်အလို့ငှာ
 ကွင်းများ၊ နိဂုံးရွာငယ်များကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်း၏။
 သို့တစေ
 ယင်း၏ အဆက်မပြတ်သော ရေအလျဉ်သည်
 သင့်ခြေအစုံကို
 ဆေးကြောသုတ်သင်ရန် ရှေးရှု၍
 ရစ်ခွေစီးဆင်း၏။

ပန်းပွင့်သည် လေညှင်းကို
 ယင်း၏မွှေးရနံ့ဖြင့် ထုံစေ၏။
 သို့တစေ
 ယင်း၏ နောက်ဆုံးအမှုတော်မှာ
 မိမိကိုယ်ကို သင့်ထံ ဆက်ကပ်ခြင်းဖြစ်၏။

သင်၏ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်မှုက
လောကကို
ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်း မရှိစေပါ။

ကဗျာစာဆို၏ စကားလုံးများမှနေ၍
လူတို့သည်
ကိုယ်လိုရာ အနက်ဖွင့်ကြ၏။
သို့တစေ
သူတို့ဖွင့်သော နောက်ဆုံးအနက်ကား
သင့်အား ရည်ညွှန်း၏ ”

(ဂိတုလီ၊ ၇၅)

တဂိုး၏ ဤအဖွဲ့အနွဲ့မျိုးကို တွေ့ရသောအခါ မြန်မာစာပေတွင်
ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်သော ရှင်ဥတ္တမကျော်၏ တောလားအဖွဲ့က အာရုံတွင် ဖျတ်ခနဲ
ရိုက်ခတ်လာသည်။

“လေခမြေသက်၊ ဈာန်ဝိတက်သို့၊ သစ်ရွက်ရော်ရီ၊ ဣန္ဒနီဝယ်၊
သီဂီတဝက်၊ ဖက်၍ဆေးစုံ၊ ချယ်သောပုံသို့၊ ရဂုံမြိုင်တွင်း၊ တောလုံး
လင်းသား၊ သီးကင်းနုစ၊ အချို့ကမူ၊ ဩဇေသာ၊ နတ်သုဒ္ဓါသို့၊
ချိုစွာတင့်မော၊ ငှက်ပျောသခွား၊ သဖန်းခါးနှင့်၊ သျှစ်သျှား သမ္ဘရာ၊
ဩဇာ သရက်၊ ဖက်သက် တရော်၊ မြတ်ရှင်တော်ကို၊ ပူဇော်လိုငှာ၊
သီးကြရှာ၏။ မဟာလှေကား၊ ဆတ်သွား ရင်ကတ်၊ ခိုင်ညွတ်
ကံ့ကော်၊ ထိုထိုသော်လည်း၊ တော်သင်္ကြန်ဝင်၊ သည်သဘင်၌၊ ညွန့်
ရှင်လုလု၊ ဂုဏ်တင်းပြုလျက်၊ မာန်ပုံဖက်၍၊ မင်းထက်မင်းဖျား၊ တို့
ဘုရားကို၊ ညွတ်တွားသဒ္ဓါ၊ ဖူးပွင့်လာ၏၊ အာကာသဓာတ်၊ ကောင်း
ကင်ရပ်က၊ ဇောတိရသ်ချယ်၊ နတ်ဘုန်းကြွယ်တုံ၊ ပြိုင်ဆွယ်ကာက၊
ကက္ကဋ်နှင့်၊ ဟသံဘုတာရာ၊ ရံဝန်းကာလျက်၊ ညီလာစုံခံ၊ ကွန်မြူး
စံရှင့်၊ တိပိတာန်စု၊ တဂုဏ်လှသည်၊ ကျေးဥအရောင်၊ မိလ္လာဘောင်

ဂိတုလီ ၊ ၅

ဝယ်၊ တိမ်တောင်စက်သွား၊ တိမ်ရထားနှင့်၊ ကိုးပါးနဝရတ်၊ တိမ်
ပြာသာဒ်လည်း၊ လူထွတ်ပရမေ၊ သုံးလူဆွေကို၊ ညွတ်ခွေဦးတင်၊
ရှိပန်ဆင်ခဲ့၊ ...”

မြတ်စွာဘုရား ရွှေပြည်ဝင်တော်မူရာတွင် တစ်လောကလုံး ညွတ်
ပျောင်းပူဇော်ဟန်သည် စာဆို ရှင်ဥတ္တမကျော်၏ အသည်းနှလုံးမှ ယိုစိမ့်
စီးဖြာ ကျခဲ့ဖူးလေပြီ။ ဤနေရာ၌ သူ့စာပေကို လေးစားသည်နှင့်အမျှ
ကိုယ့်စာပေကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း ပို၍ သိတတ်လာစရာ ဖြစ်သည်။

ဂိတုလီတွင် သေခြင်းတရားနှင့်ပတ်သက်၍ စာဆို၏ ခံယူချက်ကို
တွေ့ရပြန်သည်။

သူသည် သေခြင်းတရားကို ဘုရားသခင် ပေးသနားရစ်သည့် ဆုကျေးဇူး
အဖြစ် ခံယူ၏။ ဘုရားသခင်သည် ရှင်ခြင်းနှင့် သေခြင်းကို အမြွှာညီနောင်
အဖြစ် မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ စာဆိုသည် ဘဝကို ချစ်သည့်အတွက် သေခြင်း
ကိုလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ချစ်ရမည်မှန်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် သေခြင်းတရား
အပေါ်တွင် ထားရှိသော မိမိ၏သဘောထားကို ဘုရားသခင်ထံ ဤသို့
တိုင်တည်၏။

“သင်သည်
သေခြင်းကို ငါ့အဖော်အဖြစ်ထားခဲ့ရာ
သူ့ကို
ငါ့အသက်ဖြင့် သရဖူဆောင်းပေးအံ့”
(ဂိတုလီ၊ ၅၂)

“ငါ၏ ဤလှေဆွေးဖြင့်
တစ်ဆိပ်ကမ်းမှ တစ်ဆိပ်ကမ်း
ရွက်လွင့် မသွားနိုင်တော့။
ငါ၏အကစားသည်
လှိုင်းများပေါ်တွင် လူးလိမ့်ခိုက်
နေ့တို့ရှည်လျား ကုန်လွန်သွား၏။

ယခုမူ

ငါသည် သေခြင်းကင်းရာတွင်

သေချင်၏”

(ဂိတုလီ၊ ၁၀၀)

ဂိတုလီကို ပြန်ဆိုနေသည့်အခိုက် စိတ်တွင် နှစ်သက်ခြင်းပီတိ အဟုန်ဖြင့် ပျံ့နှံ့စည်ပင်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်ပုဒ်ပြန်ဆိုပြီးသွားတိုင်း ကြည်နူး မှုတစ်မျိုးက ရင်ဝယ် တိုးဝင်လာတတ်ပါသည်။ သို့နှင့် ၁၀၃ ပုဒ်သော ကဗျာတို့သည် မြန်မာစာလုံးများအသွင်ဖြင့် စာမျက်နှာများပေါ် ဖြတ်သန်း သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးကဗျာတစ်ပုဒ်ကား အသိအာရုံတွင် ပီပီပြင်ပြင် စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“သင့်အား
ဂါရဝတစ်ကြိမ် ဦးနှိမ်ချရုံဖြင့်
ငါ၏
ခံစားမှုအာရုံများ ပျံ့နှံ့ကာ
ဤလောကကို
သင့်ခြေရင်းမှာ
ထိတွေ့ရပါလို၏
အရှင်ဘုရား။

သင့်အား
ဂါရဝတစ်ကြိမ် ဦးနှိမ်ချရုံဖြင့်
မယိုဖိတ်သော မိုးရိပ်များဖြင့်
နိမ့်ဆင်းတွဲခဲ့သော
ဂျူလိုင် မိုးတိမ်တစ်ဆုပ်နှယ်
ငါ့ စိတ်နှလုံးသားသည်
သင့်အိမ်တံခါးတွင်
ကိုင်းညွတ်ရပါလို၏။

သင့်အား

ဂါရဝတစ်ကြိမ် ဦးနှိမ်ချရုံဖြင့်
 ငါ့တေးသီချင်းများသည်
 သံသာနိမ့်မြင့် အဆင့်ဆင့်ကို
 သံပေါင်ရုံးစည်း
 တစ်ခုတည်းသော
 အသံစီးကြောင်းတွင်
 ပေါင်းဆုံစေကာ
 တိတ်ဆိတ်ခြင်း ပင်လယ်သို့
 စီးဝင်ရသည် ဖြစ်ရပါလို၏။

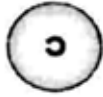
သင့်အား

ဂါရဝတစ်ကြိမ် ဦးနှိမ်ချရုံဖြင့်
 သိုက်မြိုသို့ ဇောကပ်ကာ
 တောင်ပေါ် အသိုက်များထံ
 နေ့ရော ညပါ ပျံသန်းလေသော
 ကြိုးကြာငှက်အုပ်နှယ်
 ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးသည်လည်း
 မိမိ၏ ထာဝရနားခိုရာသို့
 ခရီးဆက်နိုင်သည် ဖြစ်ရပါလို၏။
 ဖြစ်ရပါစေသတည်း။ ။”

ရန်ကုန်မြို့

၁၊ ဇွန်၊ ၁၉၇၇

မြင့်စိုးလှိုင်

အရှင်
 သင်၏
 နှစ်သက်ကြည်ဖြူမှုက
 ငါ့အား အတိုင်းမသိဖြစ်စေပြီ။
 ဤ ကွဲလွယ်သောအိုးကို
 သင်သည် အကြိမ်ကြိမ်သွန်၍
 လန်းသစ်သောအသက်ဖြင့်
 အစဉ် ဖြည့်တင်း၏။

ဤကျူးရိုး ပလွေငယ်ကို
 သင်သည် တောင်ပေါ်လျှိုကြားအနံ့
 ဆောင်ယူသွားခဲ့ပြီး
 ထာဝရသစ်လွင်သည့် တေးသွားတို့ကို
 မှုတ်ခဲ့ပြီ။

သင့်လက်အစုံ၏
 ဖောက်လှဲကင်းသော ထိတွေ့ခြင်းဝယ်
 ငါ့နှလုံးသားသည်
 ရွှင်အားရခြင်းဖြင့်
 နယ်အပိုင်းအခြားမရှိဖြစ်ကာ
 အကျယ်ဖွင့်ဆိုရန် မစွမ်းသာသော
 စကားလုံးတို့ကို ဖွားသန့်စင်၏။

သင်၏ အနမတဂ္ဂ ဆုကျေးဇူးတို့သည်
ငါ၏

ဤသွေးကွေးလှသော လက်အစုံထံသို့သာ
စွန့်ကြဲလာ၏။

ခေတ်တို့ ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။

သင်ကား စွန့်ကြဲမပျက်

ဖြည့်စွမ်းရန် ကွက်လပ်သည်လည်း

ရှိမြဲရှိလျက်။ ။

J

ငါ့အား

တေးသီရန် သင် မိန့်သောအခါ
ငါ့နှလုံးသားသည် ဂုဏ်တက်လွန်းသဖြင့်
ဆတ်ဆတ် ကွဲပြားတော့မည့်နယ်။
သင့်မျက်နှာကိုကြည့်မိရာ
ငါ့မျက်လုံးအစုံဝယ်
မျက်ရည်တို့ ဝန်းလည်လာကုန်၏။

ငါ့ဘဝတွင်
ကြမ်းတမ်းခက်မာ
သံစဉ်မညီညာမှုမှန်သမျှ
ချိုမြသော သံစုံတေးတစ်ပုဒ်အဖြစ်
ဖွဖွညင်သာ ကူးယှက်သွား၏။
ငါ၏ကိုးကွယ်မှုသည်လည်း
ပင်လယ်ကိုဖြတ်၍ ပျံတော့မည့်
ရွှင်မြူးသော ငှက်သဖွယ်
တောင်ပံတဖြန့်ဖြန့်နှင့်။

ငါတေးသီကျူးသည်ကို
သင်နှစ်လိုမှန်း ငါသိပါ၏။

ငါသည် သင့်ရှေ့မှောက်သို့
 သီချင်းသည်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်သာ
 ရောက်လာရမှန်း
 ငါသိပါ၏။

ငါ့အနေနှင့်
 ထိတွေ့ရန် တမ်းတနိုင်ခွင့်ပင်မရှိသော
 သင်၏ ခြေအစုံအား
 တောင်ပံတဆုံး ဝဲဖြန့်ထားသော
 ငါ့တေးသီချင်း၏ တောင်ပံဖျားနှင့်
 ထိတွေ့ခွင့်ရလေပြီ။

ငါသည်
 တေးသီကျုံးခြင်းဝယ်
 ကြည်နူးမှုဖြင့် ယစ်ဝေကာ
 ငါ့ကိုယ်ကိုပင် ငါမေ့လျော့ပြီး
 ငါ့အရှင်အား
 'မိတ်ဆွေ' ဟု
 ခေါ်မိတော့သည်။ ။

၃

သင် ဘယ်ပုံ တေးသီကျုံးသည်ကို
ငါ မသိရပါလား သခင်။
ငါသည် တိတ်ဆိတ်အံ့ဩလျက်သာ
အစဉ်နားထောင်နေမိပါ၏။

သင်၏ ဂီတအလင်းသည်
လောကကို လင်းကျင်းစေ၏။
သင့်ဂီတ၏
သက်ဝင်ရှင်သန်မှုက
မိုးလုံးအနှံ့ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလျက်။
သင့်ဂီတ၏
သန့်စင်သော ရေအလျဉ်သည်
ကျောက်စိုင်ကျောက်သား
အဆီးအတားမှန်သမျှ ချိုးဖျက်ကာ
အဟုန်ဒီးဒီး ရှေ့သို့စီး၏။

သင့်တေးသီချင်းကို လိုက်ဆိုရန်
ငါ့နှလုံးသားက တောင့်တပါ၏။
သို့သော်
အသံတစ်သံ ထွက်ရုံမျှကိုပင်
အားထုတ်၍မရ၊ အချည်းနှီးဖြစ်၏။

ငါပြောပြချင်သော်လည်း
 ပြောစကားက တေးသီချင်းအဖြစ်
 ဖူးပွင့်မလာနိုင်ရာ
 ငါ့မှာ ချုံးပွဲချ၍ ငိုကြွေးရပါ၏။
 အလို...
 သင်၏ အဆုံးမရှိသော ဂီတကွန်ရက်တွင်
 ငါ့နှလုံးသားအား
 အနှောင်အဖွဲ့ ပြုခဲ့ပါပကော သခင်ဌဲ့။ ။

၄

ငါ့အသက်၏ အသက်သခင်
 ငါ့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါအနံ့၌ တည်သော
 သင်၏
 ထက်မြက်သော ထိတွေ့မှုကို
 သိသည်အလျောက်
 ငါ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို
 အစဉ်သန့်ရှင်းအောင် ငါထားအံ့။

သင်သည်
 ငါ့စိတ်တွင်
 ဆင်ခြင်မှုအလင်းရောင်ကို
 ထွန်းညှိပေးသော
 သစ္စာတရားဖြစ်၏ဟု
 သိသည်အလျောက်
 ငါ့အတွေး မှန်သမျှတွင်
 မမှန်တရား ခပ်သိမ်း
 အစဉ်ကင်းငြိမ်းအောင် ငါပြုအံ့။

သင်သည်
 ငါ့နှလုံးသား၏ နက်ရှိုင်းရာ
 ဌာပနာကြုတ်အတွင်း၌
 သင်၏
 နေရာထိုင်ခင်းကို ပြဋ္ဌာန်း၏ဟု
 သိသည်အလျောက်
 မကောင်းမှုမှန်သမျှ
 ငါ့နှလုံးသားမှကင်းအောင်
 အစဉ်ခွင်းပယ်ပြီး
 ငါ၏အချစ်ပန်းကို ပွင့်စေအံ့။

ငါ့အား
 အလုပ်အတွက် ခွန်အားကို ပေးသည်မှာ
 သင့်စွမ်းအင်သတ္တိဖြစ်၏ဟု
 သိသည်အလျောက်
 ငါ၏လုပ်ဆောင်ချက် မှန်သမျှတွင်
 သင့်ဂုဏ်သတင်း ထင်ရှားအောင်
 မဆုတ်မနစ် အားထုတ်ရမည်
 ငါ့ဝန် ရှိစေသတည်း။ ။

၅

သင့်အပါးတွင် ထိုင်ဖို့ရာ
 တစ်ဆိတ်စာမျှ ခွင့်သနားရန်
 ငါတောင်းပန်၏။
 ငါ၏အလုပ်လက်စတို့ကို
 နောက်မှပင် အပြီးသတ်ပါတော့မည်။

သင့်မျက်နှာကို မြင်တွေ့ရခြင်းမှကင်း၍
 ငါ့နှလုံးသားသည်
 နားနေဖြေသိမ့်တတ်သည်မရှိ။
 ငါ့အလုပ်သည်လည်း
 သောင်ကမ်းမမြင်
 ဆင်းရဲငြိုငြင်ခြင်းသမုဒ်ပြင်မှ
 အတောမသတ် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု ဖြစ်ရ၏။

ယနေ့နေ့သည်
 ယင်း၏ သဲ့သဲ့မြည်သံ ညည်းညူသံတို့နှင့်အတူ
 ငါ့အိမ်ပြတင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။
 ပျားတို့သည်လည်း
 စုံတောတစ်ခွင် ပန်းညီလာသဘင်ဝယ်
 သာယာအေးမြ ဘာသာတေးအလှကို
 တစ်ရံမလပ် မြည်ကြွေးကြကုန်၏။

ဤသို့
အေးလူဆိတ်ငြိမ် အားလပ်ချိန်တွင်
သင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်၍
ဘဝ၏ ပူဇော်တေးကို
သိကြွေးရန် အချိန်တန်ပါပြီ။ ။

၆

ဤပန်းကလေးကို
 အသော့မကြာ ခူးဆွတ်၍ ယူပါဘိ။
 ညှိုးသွေ့ပြီး
 ဖုန်ထဲ သဲထဲ ကျသွားမည်
 ငါ စိုးရိမ်၏။

ဤပန်းသည်
 သင်၏ပန်းကုံးတွင်
 တစ်ပွင့်တစ်နေရာ ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။
 သို့သော် သင့်လက်မှ
 ဂရုဓမ္မမကင်းသော ထိတွေ့ခြင်းဖြင့်
 ကောင်းချီးပေးကာ
 ထိုပန်းကလေးကို ခူးဆွတ်ပါဘိ။

ငါမသိလိုက်ခင်
 နေဝင်သွားမည်၊ ပူဇော်ချိန် ကုန်ဆုံးသွားမည်
 ငါစိုးရိမ်၏။

ပန်း၏အသွေးသည် စွေးစွေးမရင့်
 မွှေးရနံ့သည်
 အသင့်အတင့်ဖြစ်သော်ငြား
 သင်၏ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်မှုတွင်
 ဤပန်းပွင့်ကို အသုံးပြုပါ။
 အချိန်ရှိသခိုက် ခူးလိုက်ပါဘိ။ ။

ငါ့တေးသီချင်းသည်
မိမိ၏ အဆောင်အယောင်တို့ကို
ချွတ်ခွာခဲ့ပြီ။

သူ့မှာ
အဝတ်တန်ဆာ
အပြောက်အမွမ်းတို့နှင့် စပ်သော
ပလွှားခြင်းသည် မရှိ။

အဆောင်အယောင်
ပကာသနဆိုသည်ကား
ငါတို့၏ သွေးစည်းမှုကို
ဖျက်ဆီးတတ်ချေ၏။

အဖျက်တရားတို့သည်
သင်နှင့်ငါစပ်ကြား
ဝင်ရောက်လာကုန်အံ့။

ယင်းတို့၏
ဆာဆာညံ့ညံ့ အသံများက
သင်၏ ညင်သာဖွဖွ ပြောသံများကို
လွှမ်းမိုးသွားကုန်အံ့။

ငါ့ကိုယ်ငါ
 ကဗျာစာဆိုတကားဟု
 ဝင့်ဝါလိုစိတ်သည်
 သင်၏ရှေ့မှောက်တွင်
 ရှက်ကြောက်ခြင်းဖြင့်
 ဆုံးပါးပျောက်ကွယ်၏။

အို မဟာကဗျာစာဆိုတော်
 သင့်ခြေအပါး ငါ ဝပ်တွား၏။

ငါ့ဘဝကို
 ကျူးရိုးပလွေကဲ့သို့
 ရိုးရိုးနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြစ်စေပြီး
 သင့်အတွက်
 ဂီတဖြင့် ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ခွင့်သာလျှင်
 ငါ့အား သနားပါ။ ။

ကလေးအား

ဘုရင့်သားတော်၏ ဝတ်လဲတော်ကို

ဆင်မြန်းပေးပြီး

ကျောက်မျက်လည်ဆွဲကို

လည်တွင် ဆွဲဆင်ထားသော်

ထိုကလေးသည်

ကစားမြူးထူးရခြင်း၏

ပျော်ရွှင်မှုမှန်သမျှ

ဆုံးရှုံးရလေ၏။

ခြေလှမ်းတိုင်းတွင်

သူ့အဝတ်တန်ဆာက

သူ့ကို

အနှောင့်အယှက်ပေး၏။

အဝတ်စုတ်မည် စွန်းထင်းမည်ကို

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်

သူသည်

မိမိကိုယ်ကို လောကနှင့် ကင်းကင်းနေရ၏။

ခမျာမှာ လှုပ်ပင်မလှုပ်ရဲရှာ။

အို... မိခင်။
 ဤနည်းဖြင့် အကြင်သူအား
 သန်စွမ်းကြံ့ခိုင်စေသော
 မြေမှုန့် သဲတို့နှင့်ကင်းအောင်
 ဆို့ပိတ်ဟန့်တားရာ ရောက်သည်ဆိုအံ့။

ဤနည်းဖြင့် အကြင်သူအား
 လူ့ဘဝ၏
 တန်းတူညီမျှခြင်း တံခါးဝသို့
 ဝင်ရောက်ခွင့်မှ
 လုယက်ဖျက်ဆီးရာ ရောက်သည်ဆိုအံ့။

သင့်အလိုကျ
 ဝတ်ကောင်းစားလှတို့၏
 ကျွန်ခံခြင်းသည်
 အကျိုးမရှိပါတကား။ ။

သင့်ကိုယ်ကို
သင့်ပခုံးပေါ်တင်၍ ထမ်းမည်ဟု
ကြံရက်ပလေ အို... သူရူး။

ကိုယ့်အိမ်ဝတွင်မှ
ကိုယ်ပြန်၍ တောင်းရမ်းရက်ပလေ
အို... သူဖုန်းစား။

ဒိုင်ခံ သယ်ပိုးနိုင်မည့်သူ၏လက်တွင်
သင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမှန်သမျှ
ပေးထားရစ်လော့။

နှမြောစုံမက်ခြင်းဖြင့်လည်း
နောက်ဆံမငင်လေနှင့်။

သင်၏အလိုရမ္မက်သည်
ယင်း၏ထွက်သက်လေဖြင့်
တိုးဝှေ့ထိတိုက်ကာ
မီးအိမ်မှအလင်းကို
ချက်ချင်း ငြိမ်းသေစေခဲ့ပြီ။

သင့်အတွက်
မသန့်သောလက်မှလာသည့်
ပစ္စည်းတို့ကို
မခံယူလင့်။
မစင်ကြယ်ရာ ရောက်ချေ၏။

ကြည်ညိုဖွယ် မေတ္တာတော်ဖြင့်
ပေးသနားသည်ကိုသာ
လက်သင့်ခံပါလေ။ ။

သည်မှာ
 သင့်အတွက် ခြေနင်းခုံပါ။
 သင်၏ခြေအစုံ တည်သည်မှာ
 အဆင်းရဲဆုံး၊ နိမ့်ကျဆုံးနှင့်
 လက်မဲ့ဆုံးရှုံးသူတို့ နေထိုင်ရာ။

သင့်ခြေကို ငါရှိခိုးသောအခါ
 ငါ၏ ပျပ်ဝပ်ရိုကျိုးခြင်းသည်
 ထောက်လှမ်း၍ပင် မမိနိုင်ပါ။

သင့်ခြေအစုံ
 တန်နားရပ်တည်သောထိုနေရာ။
 အဆင်းရဲဆုံး၊ နိမ့်ကျဆုံးနှင့်
 လက်မဲ့ဆုံးရှုံးသူတို့ အလယ်မှာ။

မောက်မာပလွှားခြင်း
 မချဉ်းကပ်နိုင်သောနေရာ။

ထိုအရပ်တွင်
 သင်သည်
 နိမ့်ချသောအဝတ်အစားတို့ဖြင့်
 လျှောက်သွားလျက်သာ။

အဆင်းရဲဆုံး၊ နိမ့်ကျဆုံးနှင့်
လက်မဲ့ဆုံးရှုံးသူတို့အလယ်မှာ။

ဆေးဖော်ကြောဖက်
အလုပ်မခံရသူတို့ကို
သင်က ဖက်လဲတကင်း
ပေါင်းသင်းနေလေရာ။
ထိုအရပ်သို့ ငါ့နှလုံးသားသည်
လမ်းစဖွေရှာမရပါ။

အဆင်းရဲဆုံး၊ နိမ့်ကျဆုံးနှင့်
လက်မဲ့ဆုံးရှုံးသူတို့ အလယ်မှာ။ ။

၁၁

ရင့်ရူကျူးစ
သီကြွေးရွတ်ဖတ်
မပြတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းတို့ကို
စွန့်လွှတ်လော့။

တံခါးပိတ်လှောင်
ဝတ်ကျောင်းဆောင်၏
လူသူကင်းဝေး
ဤအမှောင်ထောင့်ကွေးဝယ်
သင်သည်
မည်သူ့ကို ပူဇော်ဝတ်ပြုနေဘိသနည်း။

သင့်မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လော့။
သင်၏ဘုရားသခင်သည်
သင့်ရှေ့မှောက်တွင် မရှိချေ။

သူသည်
 မြေမာကို တူးဆွထွန်ယက်သော
 လယ်ထွန်ယောက်ျား၊
 ကျောက်တုံးများကို ထုခွဲသော
 လမ်းဖောက်သမား၊
 ထိုသူတို့အပါးတွင်
 ထိုသူတို့နှင့်အတူ
 နေပူမိုးရွာမရှောင် သူနေ၏။

သူ၏ကိုယ်ရုံသည်
 ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်ငြိ၏။
 သင်၏ ကောင်းမြတ်သော
 ဝတ်လုံကို ချွတ်၍
 သူ့လိုပင် မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်းခဲ့လော့။

လွတ်မြောက်ခြင်း။
 လွတ်မြောက်ခြင်းကို
 ဘယ်မှာရှာရပါ့။

ငါတို့သခင်ကိုယ်တိုင်ကား
 ဖန်ဆင်းမှု အနှောင်အဖွဲ့များဖြင့်သာ
 ချမ်းမြေ့ကြည်ဖြူ နေတော်မူ၏။
 သူသည်
 ငါတို့အားလုံးနှင့်လည်း
 ထာဝရဆက်စပ်၏။

သင်၏ တရားထိုင်စခန်းမှထွက်ခဲ့၍
ပန်းနံ့သာပျောင်းတို့ကို
ဖယ်ရှားလော့။

အဝတ်စုတ်ခြင်း၊ ပေကျံခြင်းသည်
ဘာအရေးနည်း။

နဖူးက ချွေးယိုစီးလျက်
ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရင်း
သူနှင့်အတူ
တွဲယှဉ်ရပ်လော့၊ တွေ့ဆုံလော့။ ။

၁၂

ငါ့ခရီးကား
အချိန်ကြာမည် တာရှည်မည်တည့်။

အလင်း၏
ကနဦး ရောင်ခြည်ရထားကို စီးနင်းကာ
ငါထွက်ခဲ့၏။

လောက၏
ငြီးငွေ့ဖွယ်လမ်းဟောင်းများကို ဖြတ်ကျော်၍
ခရီးနှင့်ခဲ့ရာ
ဂြိုဟ်နှင့် တာရာတို့အပေါ်တွင်
လမ်းကြောင်း ထင်ရစ်လေသည်။

သင့်ထံ
အနီးဆုံးရောက်ရန်ခရီးကား အဝေးဆုံးပင်။
ပြောက်မွမ်းမဆင်
ရိုးစင်းသော သံစဉ်ဆိုက်ရန် လေ့ကျင့်မှုကား
အရှုပ်ထွေးဆုံး၊ ခက်ခဲဆုံးပင်။

ခရီးသည် သည်
ကိုယ့်အိမ်တံခါးသို့ ရောက်ရန်အလို့ငှာ
ရေဝေးမြေခြား တံခါးတိုင်းကို ခေါက်ရ၏။

အကြင်သူသည်
 နောက်ဆုံးတွင်
 အဇ္ဈတ္တဗိမာန်သို့ ဆိုက်ရန်အလို့ငှာ
 ဗဟိဒ္ဓ လောကတစ်ဝန်းကို
 ကျင်လည် ဖြတ်သန်းရ၏။

ငါ့မျက်လုံးများ အဝိုင်းသားနှင့်
 အဝေးသို့ ပျံ့လွင့်နေကြ၏။

နောက်
 ငါက မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး
 “ဟော... သည်မှာအရှင်” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“အို... ဘယ်မှာလဲ ဟင်”
 အမေးနှင့် အော်သံသည်
 မျက်ရည်စမ်းချောင်း တစ်ထောင်တွင်
 ပျော်ဝင်ရာ

‘ငါပါ’ ဆိုသော
 စိတ်ချဖွယ်အပြော၏ တက်ရေဖြင့်
 လောကကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ။ ။

၁၃

ငါ သီကျူးရန်
ရည်စူး၍ လာခဲ့သော သီချင်းကို
ယနေ့တိုင် မသိဆိုရသေးပါတကား။

တူရိယာကို
အလျော့အတင်း ကြိုးညှိရင်းနှင့်သာ
နေ့ရက်များစွာ ငါ ဖြုန်းတီးခဲ့ပြီ။

အချိန်သည် ကွက်တိဖြစ်မလာ
စာသားတို့ နေရာမကျသေး။
ငါ့နှလုံးသားတွင်
ဆန္ဒဇောအဟုန်သာ ရှိပါ၏။

ပန်းငုံသည် မပွင့်အာသေး။
လေသာလျှင်
ညည်းညူတိုးဝှေ့သွား၏။

သူ့မျက်နှာကို
ငါ မမြင်ဖူးသေး၊
သူ့အသံကိုလည်း
ငါ မကြားဖူးသေး။

ငါ့အိမ်ရှေ့ လမ်းပေါ်မှ
သူ့ခြေသံဖွဖွကိုသာ
ကြားဖူးပါ၏။

သူ့အတွက်
နေရာထိုင်ခင်း
ခင်းဖြန့်ခြင်းဖြင့်သာ
တစ်နေ့ကုန်ခဲ့ပြီ။
မီးတိုင်ကို
မထွန်းညှိရသေး။
ငါလည်း
သူ့ကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့
မဖိတ်ခေါ်ရသေး။

ငါသည် သူနှင့်တွေ့ဆုံရန်
မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသက်ရှင်၏။
သို့သော်
တွေ့ဆုံခြင်းကား
ယခုတိုင် ရောက်မလာသေးပါတကား။ ။

၁၄

ငါ၏လိုဘတို့သည် များလှ၍
 ငါ၏ ငိုကြွေးသံကား သနားစဖွယ်။
 သို့သော်
 သင်သည် ငါ့အား
 ခက်ထန်သော ငြင်းပယ်ချက်များဖြင့်သာ
 အစဉ် ကယ်တင်ခဲ့၏။
 ဤခွန်အားကြီးသော ကရုဏာတော်သည်
 ငါ့ဘဝတွင်း ဒိုးယိုချဉ်း၍
 ပြီးမြောက်စေခဲ့ပြီ။

သည်ကောင်းကင်
 သည်အလင်း
 သည်ကိုယ်၊ သည်စိတ်နှင့် သည်ဘဝ...

သင့်ထံမှ
 ငါမတောင်းဘဲ ပြည့်ခဲ့ရသော
 ရိုးသော်လည်း ခမ်းနားသည့်
 ဆုကျေးဇူးများ၏
 တန်ဖိုးကို သိစေကာ
 ရလေလိုသော
 လောဘဇော၏ အန္တရာယ်မှ
 သင်သည် ငါ့အား
 နေ့ရက်မခြား ဆယ်ယူကယ်တင်၏။

နွမ်းလျရီဝေသောကာလများ
 ပန်းတိုင်ကို လှမ်းကိုင်ရန်
 သွက်လက်နိုးကြားသော ကာလများဟု
 ကာလများစွာ ငါ့မှာရှိ၏။

သို့သော် သင်သည်
 သင့်ကိုယ်ကို ငါ့ရှေ့မှ
 ရက်စက်စွာတိမ်းကွယ်၏။

အဖန်တလဲလဲ ငြင်းပယ်ခြင်းဖြင့်
 သင်၏
 အလုံးစုံ လက်ခံခြင်းတန်ဖိုးကို သိစေကာ
 မခိုင်မာ မရေရာသော
 အလိုဆန္ဒ၏အန္တရာယ်မှ
 သင်သည် ငါ့အား
 နေ့ရက်မခြား ဆယ်ယူကယ်တင်၏။ ။ ။

သင်၏
တေးသီချင်းများကို သီဆိုရန်
ငါရောက်ပါပြီ။

သင်၏ ဤခန်းမတွင်
ငါသည်
ထောင့်တစ်နေရာကို ရ၏။

သင့်လောကတွင်
ငါလုပ်စရာအလုပ် မရှိသေး။
အရာမဝင်သော ငါ့ဘဝသည်
တေးသံစဉ်များ ပေါက်ဖွားလာရုံသာ
တတ်နိုင်ပါသည်။
မျှော်ကိုးမှုဖြင့် မပါပါလေ။

ညဉ့်သန်းခေါင်၏
အမှောင်ဝတ်ကျောင်းဝယ်
သင် တိတ်ဆိတ်စွာ ဝတ်ပြုရန်
အချိန်တန်ပါလျှင်
သင့်ရှေ့တွင်ရပ်၍
တေးသီကျုံးရန်
ငါ့အား မိန့်ပါသခင်။

နံနက်လေပြည်တွင်
စောင်းသိင်္ဂါ မြည်သံသာလျှင်
ရှေ့မှောက်ဝင်စေဟု
မိန့်ဆိုခြင်းဖြင့်
ငါ့အား ချီးမြှင့်ပါသခင်။ ။

၁၆

ငါသည်
 ဤလောကပွဲတော်သို့
 တက်ရောက်ရန်
 ဖိတ်ကြားခံရသည်။
 ငါ့ဘဝ အရတော်လေစွ။
 ငါ့မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်၍
 ငါ့နားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရလေပြီ။

ဤပွဲသဘင်တွင်
 တူရိယာတီးမှုတ်ရန် ငါ့အလှည့်ကျရာ
 ငါလည်း စွမ်းသရွေ့ဆောင်ခဲ့ပြီ။

သင့်မျက်နှာကို ဝင်ရောက်ဖူးမြင်ကာ
 ငြိမ်သက်စွာ
 ရိုသေကော်ရော်ရမည့်အချိန်ကား
 အဆုံးတွင် ရောက်လာမည်လား၊
 ယခု ငါ မေးပါသည်။ ။

၁၇

ငါ့ကိုယ်ကို
 အချစ်လက်တွင်း အပ်နှင်းရန်
 စောင့်စားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင်
 အချိန်အနှောင်းကြီး နှောင်းခဲ့၍
 ပေါ့လျော့မှုပေါင်းများစွာ
 ငါ ကျူးလွန်ရာ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ငါ့အား
 တင်းတင်း တုပ်ချည်ရန်ဟု
 သူတို့က
 တရားဥပဒေများ
 စီရင်ထုံးများနှင့် လာကြသည်။
 သို့သော်
 ငါက သူတို့နှင့်ဝေးအောင်
 အစဉ်ရှောင်သည်။

အကြောင်းမူ
 ငါသည် ငါ့ကိုယ်ကို
 အချစ်လက်တွင်း အပ်နှင်းရန်
 စောင့်စားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လူတို့က
 ငါ့အား ကဲ့ရဲ့ကြပြီး
 အဖျင်းအပေါ့ဟု
 ငါ့ကို ခေါ်ကြသည်။
 သူတို့စွပ်စွဲချက်နှင့် သူတို့ မှန်ပါသည်။
 ငါ သံသယမရှိပါ။

ဈေးနေ့ ပွဲလေပြီ။
 ရောင်းဝယ်မနားရသူတို့အတွက်
 အလုပ်စခန်း ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။

ငါ့အား
 ဟိတ်နှင့်ဟန်နှင့်
 လာရောက်ခေါ်ငင်သူတို့လည်း
 ဒေါသဖြင့် ပြန်သွားကြပြီ။

ငါသည် ငါ့ကိုယ်ကို
 အချစ်လက်တွင်း အပ်နှင်းရန်
 စောင့်စားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

၁၈

တိမ်ပေါ်ကို တိမ်ဖုံးသဖြင့်
 မိုးလုံးမှောင်လေပြီ။
 အလို... အချစ်ရယ်
 သင် ငါ့ကို ဘာကြောင့်များ
 တံခါးအပြင်ဘက်မှာ
 အထီးတည်း စောင့်နေခိုင်းသလဲကွယ်။

မွန်းတည့်ချိန် အလုပ်မအားခိုက်
 ငါသည် လူစုလူဝေးနှင့် အတူရှိ၏။
 သို့သော်
 ဤ မှောင်မည်းဆိတ်ငြိမ်သောနေ့တွင်မူ
 ငါ မျှော်လင့်သည်မှာ သင့်ကိုသာ။

သင့်မျက်နှာကို ထင်ရှားမပြဘဲ
 သင်သည် ငါ့အား
 လုံးလုံးလျားလျား တိမ်းဖယ်သွားပါက
 ဤရှည်လျားသော မိုးကာလများကို
 ငါ ဘယ်ပုံ ကုန်လွန်စေရပါ။

အဝေးရှိ
 မိုင်းဝေဝေ မိုးကောင်းကင်ကို
 ငေးကြည့်ရင်းက
 ငါ့နှလုံးသားသည်
 မနေနားသော လေညှင်းနှင့်အတူ
 တစာစာ ငိုမြည်တမ်းလျက်
 လှည့်လည်လိုက်ပါ၏။ ။ ။

၁၉

သင်သာ စကားမဆိုလျှင်
 ငါ့နှလုံးသားအား
 သင်၏ တုဏှိဘာဝေ
 ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့်
 ပြည့်တင်းခိုင်မြဲစေမည်။
 ကြယ်ရောင်ဖြင့်
 မအိပ်မနေနိုးကြားကာ
 သည်းခံခြင်းဖြင့်
 ဦးညွတ်သောညဉ့်ကဲ့သို့
 ငါသည်
 မလှုပ်ရှားဘဲ စောင့်မြဲစောင့်မည်။

နံနက်ခင်း ဧကန်ရောက်ပြီး
 အမှောင်သည် ကွယ်ပျောက်ရမည်။
 သင့်အသံလည်း
 ရွှေရည်စိမ့်စမ်းအဖြစ် သွန်းလောင်းကာ
 မိုးကောင်းကင်ကို
 ထွင်းဖောက်စီးဆင်းပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ
 သင့်စကားတို့က
 ငါ၏
 ငှက်ပေါင်းခိုလှုံ သိုက်မြုံယံမှ
 ကျေးငှက်တိုင်းကို
 တေးဆိုပျံဝဲစေလိမ့်မည်။

သင့်တေးသံက
 ငါ၏တောလုံးအနှံ့
 ပန်းတို့ဝေဝေ ပွင့်စေလိမ့်မည်။ ။

၂၀

ကြာပန်းပွင့်သောနေ့က
 ငါ့စိတ်သည် ပျံ့လွင့်နေခဲ့ရာ
 အလို...
 ငါမသိလိုက်ရပါတကား။
 ငါ့ခြင်းတောင်းသည်ဗလာ။
 ပန်းကြာပွင့်လည်း
 ပေယျာလကန် ဝကွက်ကျန်ဆဲ။

ဝမ်းနည်းခြင်းက
 ငါ့အပေါ်
 အကြိမ်ကြိမ် ဖိစီးလာပြီးနောက်
 ငါသည်
 အိပ်မက်မှ နိုးထကာ
 တောင်လေတွင်
 ထူးခြားသော ရနံ့၏
 စိုးစဉ်းမွှေးမြခြင်းကို ခံစားရ၏။

ဝိုးဝါး မပီပြင်သော
 ထိုရနံ့၏ မွှေးမြခြင်းက
 မိမိသနစ်ဂုဏ်အင် စုံလင်ရေးအတွက်
 အငမ်းမရ အသက်ရှင်သည့် နွေသဖွယ်
 ငါ့နှလုံးသားဝယ်
 တမ်းတမှုဖြင့် လောင်မြိုက်၏။

ဤပြည့်စုံသော
 မွှေးမြခြင်းသည်
 အနီးအပါးမှာပင် ရှိ၍
 ငါပိုင်ဥစ္စာဖြစ်ကာ
 ငါ့နှလုံးသား၏ နက်ရှိုင်းရာ၌
 ပွင့်ဝေခဲ့ပြီကို
 သည်အထိ ငါမသိလေ။ ။

ငါ့လှေကို ရေသို့ချပါမည်။
 အလို...
 ငါ့အတွက် နွမ်းလျဖွယ်ကာလများ
 ကမ်းခြေမှာပင် ကုန်လွန်သွားပါပကော။

နေဦးသည်
 ရာသီပန်းတို့ကို ပွင့်ဝေပြီးစီး၍
 အနားယူခဲ့လေပြီ။
 ယခုတော့ ငါသည်
 ညှိုးရော်သွေ့ကျင်
 အသုံးမဝင်သော ပန်းစည်းဖြင့်
 စောင့်စားဝေလည် နေရ၏။

လှိုင်းသံတို့ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့
 ကမ်းပါး၏အပေါ်
 သစ်ရိပ်အုပ်ဝေသော လမ်းကလေးတွင်
 ရွက်ဝါတို့ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျ၏။

ထွေရာလေးပါး
 သင် ငေးငိုင်အားလှချည့်။
 တစ်ဖက်ကမ်းမှ
 မျောပါလာသော
 အဝေးက တေးသံနှင့်အတူ
 လေထုကိုဖြတ်သန်းလာသည့်
 ရင်ခုန်သံကို
 သင် မခံစားရလေသလော။ ။

၂၂

ဂျူလိုင်လ၏ တစ်ခဲနက်မိုးရိပ်များတွင်
 သိုသိပ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့်
 သင် လျှောက်သွားရာ
 ညဉ့်နှယ်တိတ်ဆိတ်၍
 စောင့်ကြည့်သူအားလုံးကို လွှဲရှောင်သွား၏။

ယနေ့ နံနက်ခင်းသည်
 မိမိ၏ မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထား၏။
 ကျယ်လောင်စူးရှသော အရှေ့လေ၏
 မရမက ခေါ်သံတို့ကို ဥပေက္ခာပြု၍
 အစဉ်နိုးကြားသော
 ကောင်းကင်ပြာကိုလည်း
 ထူထဲသော တိမ်ကန့်လန့်ကာဖြင့်
 ဖုံးအုပ်ထား၏။

တောတောင်တို့ တေးဆိုရပ်၍
 အိမ်တိုင်းတွင် တံခါးပိတ်ထား၏။
 ဤဆိတ်ညံ့လှသော လမ်းမပေါ်တွင်
 သင်သည်
 ဖော်မပါ ခရီးသွားဖြစ်ချေ၏။

အို... ငါ၏ တစ်ဦးတည်းသောမိတ်ဆွေ
 ငါ့အချစ်ဆုံး။
 ငါ့အိမ်ဝင်းတံခါးများ ဖွင့်ထားပါသည်။
 အိပ်မက်လိုများ
 ဝင်မလာ ဖြတ်ကျော်မသွားပါလေနှင့်။ ။

ဤလေထန်ညတွင်
 သင်သည် အချစ်ခရီးဖြင့်
 တစ်ရပ်တစ်ရွာ
 ရောက်နေပါသလား အဆွေ့။
 ကောင်းကင်သည်
 စိတ်ပျက်လက်လျှော့သူ တစ်ဦးနှယ်
 ကျယ်လောင်စွာ ညည်းညူ၏။

ယနေ့ည
 ငါ အိပ်၍မရပါ။
 ငါသည်
 တချွတ်ချွတ်နှင့် တံခါးထဖွင့်ပြီး
 အမှောင်ထုကို
 လှမ်းလှမ်းကြည့်မိပါရဲ့ အဆွေ့။

ငါ၏ရှေ့တွင်
 ဘာကိုမျှ ငါမမြင်။
 သင့်လမ်းဘယ်မှာ သိလိုပါ၏။

မင်ရောင်နက်မှောင်သော မြစ်ပြင်၏
ဘယ်ဆိပ်ကမ်းမှ

မျက်ကြုတ်ကဲမိုးသော တောအုပ်၏
ဘယ်အစွန်အဖျားမှ

အမှောင်၏ နက်ရှိုင်းရာ
ဘယ်ဝင်္ကံပါမှ
သင့်ခရီးစဉ် အမျှင်တန်း၍
ငါ့ထံ ရောက်လာပါမည်နည်း
အို... အဆွေ။ ။

၂၄

နေ့ကုန်၍
ငှက်တို့ တေးဆိုရပ်လျှင်

လေသည်
တံခွန်လွင့်ရ မောပန်းလျှင် -

ကမ္ဘာမြေကို
အိပ်စက်ခြင်း အိပ်ရာခင်းဖြင့်

ဖုံးအုပ်ပေးပြီး
ရိတမှောင်တွင်

ညှိုးပျောင်းသော ကြာပွင့်ဖတ်များကို
ညံ့သက်စွာ သင်ငုံပိတ်ပေးသကဲ့သို့

အမှောင်ကန့်လန့်ကာကို
ငါ့အပေါ်

သိပ်သည်းစွာ လွှမ်းခြုံပေးပါလေ။

ခရီးမဆုံးမီ
 ရိက္ခာကုန်ခန်းသော၊
 အဝတ်စုတ်ပြီ၍
 ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်ငြိသော၊
 ခွန်အားဆုတ်နစ်ပျက်ပြားသော
 ခရီးသည်ထံမှ
 ရှက်ရွံ့အားငယ်ခြင်းနှင့်
 ချို့တဲ့ခြင်းကို
 ဖယ်ရှားပေးပါ။

ပြီး
 သင်၏
 အကြင်နာည
 အကွယ်အကာအောက်မှ
 ပန်းတစ်ပွင့်ပမာ
 သူ့ဘဝ
 သစ်လွင်လန်းဆန်းလာအောင်
 ပြုပေးပါလေ။ ။

၂၅

ထိုင်းမှိုင်းသော ညဉ့်ယံဝယ်
 ငါ၏ယုံကြည်မှုကို
 သင့်အပေါ် နားခိုစေရင်း
 အခက်အခဲမရှိ
 အိပ်စက်မွေ့ပျော်ရသည် ဖြစ်လို၏။

တလူလူလွင့်သော ငါ၏စိတ်ဓာတ်ကို
 သင့်အတွက် ပူဇော်ဝတ်ပြုသောအခါ
 နံ့ချာသော အပြင်အဆင်မျိုးဖြင့်
 မချိုးနှိမ်မိသည် ဖြစ်လို၏။

နေ့၏
 ပန်းလျသော မျက်လုံးများပေါ်
 ညဉ့်ကန့်လန့်ကာကို လွမ်းခြုံပေးကာ
 ပိုမိုလန်းဆန်းသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်
 နိုးထလာစေရန်
 အားသစ်ပေးသူမှာ
 သင်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ။

၂၆

ငါ့အပါးတွင်
 သူလာ၍ထိုင်သော်လည်း
 ငါမနိုး။
 စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှသော
 အအိပ်ပါတကား။
 အို... ကံဆိုးစွ ငါ။

ညဉ့်သည် ငြိမ်သက်ခိုက်
 သူ ရောက်လာ၏။
 လက်ထဲတွင် စောင်းကိုပိုက်လျက်။
 ငါ၏အိပ်မက်တို့သည်
 စောင်းထံတျာဖြင့်
 ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်ခဲ့လေသည်။

အလိုကွယ်
 ငါ၏ညများ
 အဘယ်ကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားပါလိမ့်။

အို... ငါ၏အိပ်စက်ခြင်းကို
 ထွက်သက်လေဖြင့် တိုးထိသွားသော
 သူ့အား
 ငါ အဘယ်ကြောင့်
 အမြဲ မမြင်သာအောင် ဖြစ်နေရပါလိမ့်။ ။

၂၇

အလင်းရောင်။
 အို... ဘယ်မှာလဲ အလင်းရောင်။
 ဆန္ဒမီးလျှံ တရဲရဲဖြင့်
 ငြိစွဲ တောက်လောင်ခြင်းပေလား။
 မီးအိမ်သည် မှိတ်တုတ်မလင်း
 မီးတောက် ကင်း၏။

ယင်းကား
 သင်၏ ကံကြမ္မာပင် ဖြစ်ချေသည်
 ငါ့အသည်းနှလုံး။
 အို...
 သင်နှင့်ဝေးရသည်ထက်
 သေသည်က မြတ်ပါ၏။

စိတ်ဆင်းရဲခြင်းက
 သင့်အိမ်တံခါးကို ခေါက်ကာ .
 သတင်းပါးသည်မှာ
 သင်၏အရှင်သည် နိုးကြားလျက်ရှိပြီး
 ညဉ့်အမှောင်ကိုဖြတ်၍
 အချစ်နှင့် ချိန်းဆိုရာ လာဖို့
 သူက သင့်ကို ဆင့်ဆိုပြီ။

ကောင်းကင်သည်
 တိမ်တို့ဖြင့် မှိုင်းညှို့၍
 မိုးက မစဲတမ်းရွာ၏။

ငါ့ကိုယ်တွင်း၌ စေ့ဆော်သည်ကား
 ဘယ်တရားဟု ငါမသိ။
 ယင်း၏ အနက်သဘောကိုလည်း
 ငါ မစောကြောတတ်။

မျက်တစ်ခတ်မျှ ပြက်သောလျှပ်သည်
 ငါ့အမြင်အာရုံရှိ
 နက်ရှိုင်းသော အမှောင်ရိပ်ကို
 ပယ်ခွင်း၏။
 ငါ့အား ခေါ်ငင်သော
 ညဉ့်၏ ဂီတရီရာလမ်းကို
 ငါ့နှလုံးသားသည်
 စမ်းတဝါးဝါး ရှာ၍သွား၏။

အလင်းရောင်။
 အို... ဘယ်မှာလဲ အလင်းရောင်။
 ဆန္ဒမီးလျှံ တရဲရဲဖြင့်
 ငြိစွဲတောက်လောင်ခြင်းပေလား။

မိုးထစ်ချုန်း၍ ဂျိုးဂျိမ့်သံကို
 လေက ဟင်းလင်းပြင်ဖြတ်ကာ
 အပြေး သယ်ဆောင်လာ၏။
 ညဉ့်သည်
 မဟူရာကျောက်ကဲ့သို့ မည်းမှောင်၏။
 အချိန်နာရီတို့ကို
 အမှောင်တွင် မကုန်ပါစေလင့်။
 အချစ်မီးအိမ်ကို
 သင့်အသက်ဖြင့် ထွန်းညှိလော့။ ။

၂၈

ခေါင်းမာခြင်းသည် နှောင်ကြိုးများ။
ဖြုတ်ဖြေရန် ကြိုးစားသောအခါ
ငါ့နှလုံးသားသည် နာကျင်ပင်ပန်းရ၏။

ငါလိုလားသည်မှာ လွတ်လပ်ခြင်း။
သို့သော်
ယင်းကို မျှော်လင့်ရသည့်အတွက်
ငါ ရှက်မိသည်။

သင့်ထံတွင်
အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိမှန်း
ငါ ဒိဋ္ဌသိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း
သင်သည် ငါ၏ဆွေရင်းဖြစ်၏။

သို့သော်
ငါ့အိမ်ခန်းရှိ
အပယိက အပေါ်ယံအလှကို
ဖယ်ရှားနိုင်စွမ်းသော နှလုံးသား
ငါ့မှာ မရှိပါတကား။

ငါ့ကိုလွမ်းထားသော ခြုံထည်သည်
 သေခြင်းနှင့် မြေမှုန့်၏ ခြုံထည်သာ။
 ယင်းကို ငါမုန်း၏။
 သို့စဉ်လျက်
 အချစ်စိတ်ဖြင့် ပွေ့ဖက်နေမိသည်။

ငါ့မှာ ကြွေးမြီများသလောက်
 ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်မှုကား
 ကြီးမားလှ၏။
 ငါ၏အရှက်သည်
 သိုသိပ်စွာ ညှိုးငယ်ရ၏။

သည်ကြားကပင်
 ငါသည်
 အကောင်းကို လာ၍တောင်းပြန်ရာ
 ဆုတောင်းပြည့်ပါ့မလားဟု
 စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တုန်လှုပ်မိပါသည်။ ။